

JOHN MELLE

HOE GROOT
HOORT EEN
AARDBEI TE
ZIJN?

Spreekbuis van de gewone man, rebel tegen wil en dank, maar bovenal natuurlijk goudeerlijke rocker: John Mellencamp is terug met een opmerkelijk fris album. Ruim baan voor Mr. Happy Go Lucky!

NCAMP

TEKST: HELMUT BOEIJEN

In een luxe kamer van het statige Dorchester Hotel in Londen laat John Mellencamp zich voor het eerst in jaren interviewen. In weerwil van z'n imago van moelijk man, blijkt de inmiddels vierenveertigjarige rocker een aimabel en bescheiden mens. De rebel van weleer is een vriendelijke huisvader geworden.

"Eigenlijk vormen alle songs die ik geschreven heb samen één groot nummer", vertelt Mellencamp. En om die bewering te staven begint ie te neurien. *In a band painted night, me and Gypsy Scotty are partners*. Key West Intermezzo, 1996. Om er vervolgens vloeiend *Ob yeah, life goes on*, Jack & Diane, 1982, aan toe te voegen. "Zie je, het is precies hetzelfde nummer! Bob Dylan zei ooit tegen me: 'kijk John, laten we eerlijk zijn. We hebben vier songs. Die zetten we elke keer weer op papier en kleden ze zo aan dat ze er als nieuw uit zien'.

"Iedereen die begint met songschrijven is ontevreden over zichzelf. Maar zal ik eens wat vertellen? Heb je mijn eerste albums gehoord? Die zijn klote! Als je iets wilt als songschrijver, dan moet je door die periode heen. Ook ik moet veel slechte songs schrijven om één goede over te houden. Het kan niet elke keer Like A Rolling Stone zijn."

SLECHTSTE NUMMER

"Eigenlijk ben ik beter in het produceren van songs. Ik kan een minder nummer zo opfleuren dat het nog heel aardig klinkt. Zo had ik hits met matige nummers. R.O.C.K. In The USA, nummer één in Amerika, is het slechtste nummer dat ik ooit geschreven heb. Het draait om drie akkoorden die al in miljoenen platen gebruikt waren. Maar we speelden ze alsof we er in geloofden, alsof we ze nooit gehoord hadden. En het was meteen raak. Als ik dat nummer live speel, gaat nog steeds het dak eraf."

Voor z'n nieuwe album *Mr. Happy Go Lucky* riep Little Bastard de hulp in van DJ en gitaarhater Junior Vasquez. Die zorgde voor een grondige restyling van Mellencamp's sound. "Eerst speelde onze drummer, Kenny Aronoff, altijd standaard rockritmes. Junior stelde voor een drumsample toe te voegen. Dat veranderde alles. Natuurlijk, *Mr. Happy Go Lucky* is een rockalbum, geen dancealbum. Maar het herbergt een geheel eigen sfeer en combineert allerlei soorten Amerikaanse muziek; country, rock, folk, hiphop en New Orleans-jazz. Misschien is de plattelandsfeer minder prominent aanwezig dan op eerdere albums, maar met die intentie zijn we er beslist niet aan begonnen.

"Sinds '82, toen *American Fool* het land veroverde met een nieuwe vette sound, weet ik dat het geluid voor een groot ge-

deelte bepaalt of mensen een plaat goed vinden. Voor dit album heb ik de sound veranderd omdat ik iets nieuws wilde. Bang om ouderwets te klinken was ik niet, want mijn oorspronkelijke sound is nu juist populair. Luister maar naar Hootie & The Blowfish of Wilco.

Het basisidee voor *Mr. Happy Go Lucky* was om de delta-blues van de jaren '40 te versmelten met de ritmes van de jaren '90. Losse gitaren, met hiphop eronder; hoe zou dat klinken? Er staat een song op het album genaamd *The Full Catastrophe*. Zo klinkt 't dus."

HARTAANVAL

Na een korte onderbreking, waarin Mellencamp's welgevormde all american girl en tweejarige zoon de aandacht van papa even opeisen, vervolgt hij het verhaal van z'n vernieuwingsdrang om te belanden bij

"Mijn eerste albums zijn klote!"

het begrip vrijheid. "Vrijheid blijkt heel anders dan ik vroeger dacht. Toen ik half twintig was, kwelde ik mezelf met de gedachte dat er meer moest zijn. Een paar jaar geleden realiseerde ik me dat dat niet klopt; dit is 't. En dat is meteen het goede nieuws, want dit kan ik goed. Ik doe 't tenslotte al m'n hele leven.

"Dat was een enorme opluchting, want dat beetje vrijheid had ik mezelf nooit gegund. Gewoon John Mellencamp zijn, hits scoren en geld verdienen. En tegelijk besefte ik dat ik helemaal niets meer moest. Het is heel krom. Toen ik twintig was wilde ik alleen maar slierfluiten aan het strand, als dertigjarige was ik constant druk. Maar bezig zijn betekent niet hetzelfde als leven."

's Man's dadendrang leidt uiteindelijk in 1994 tot een lichte hartaanval. "Dat is echt iets anders dan je hoofd stoten. Het blijft altijd bij je. Op een rare manier is het echter het beste dat me ooit is overkomen. Het was maar een lichte hartaanval, maar ik heb er wel m'n conclusies uit getrokken. Nu leef ik gezonder en doe dingen, zoals joggen, die ik vroeger verwierp."

Mellencamp bezint zich ook op de beginselen van z'n leven en belandt al snel bij z'n gezin en religie. "Ik ben geen kerkganger, maar geloof dat er beslist iets belangrijks in dit universum is dan ik. Of dat een oude man met een grijze baard is, weet ik niet. Al zou dat wel fijn zijn, want

dat kunnen we tenminste bevatten. Ik kan daarover echter geen songs schrijven. Ik begrijp er namelijk niets van. Ik schrijf alleen over kleine dingen; over wat een mens met z'n leven doet, of over dromen die in rook opgaan. Aan grotere zaken waag ik me niet. Dat zou nep zijn. Songs over Oosterse religie passen nu eenmaal niet bij mij."

AMERICAN DREAM

Mellencamp houdt het dus dicht bij huis, maar sluit z'n ogen niet voor wat er om hem heen gebeurt. Als bekend criticaster van de hedendaagse Amerikaanse samenleving deelt hij met opvallend veel tijdgenoten een hang naar het kleinschalige Amerika van de idyllische jaren '50. "Ik heb inderdaad nummers geschreven over de goeie ouwe tijd. Ik vind dat de kwaliteit van leven destijds beter was. Natuurlijk heeft ons verleden z'n schijnheilige kanten, zoals de discriminatie van kleurlingen. Maar dat is nu niet anders.

"Bovendien ontwricht de steeds verdergaande commercialisering onze samenleving. Het gaat nu om prioriteiten stellen. Wat is belangrijker? Dat je op zondag een nieuw shirt kunt kopen of dat vader tijd heeft voor z'n kinderen? Nu telt alleen de commercie. In '76 was ik al blij dat ik een album mocht opnemen en dat het redelijk verkocht in de VS. Het kwam niet bij me op om platen in Holland te verkopen. Wiens idee was dat? Van de platenmaatschappij, die wilden mijn platen verkopen. Niet dat ik dat erg vond, maar het was niet mijn droom. Het was die van een ander.

"Vroeger was alles veel simpeler. Ieder bekommerde zich om z'n eigen problemen. Daar zaten best goede kanten aan, want voor alles wat je krijgt moet je iets opgeven.

"Ik ben altijd in m'n geboortestreek blijven wonen. Als ik naar New York was verhuisd, was ik één van de velen geworden. Ik hoef niet elke nacht naar de disco, of deel uit te maken van de CBGB-scene. Ik wil verdomme uitzoeken wie ik zelf ben. Het is beter om alleen te lijden dan op het busje van een ander te springen."

Mellencamp heeft zijn traditionele gedachtegoed gedurende zijn carrière ook menigmaal in praktijk gebracht. Zo organiseert hij, samen met onder andere Willie Nelson, al enige jaren het benefietfestival *Farm Aid*. Zodra dat ter sprake komt barst hij los in een tirade tegen gemoderniseerde landbouw. "Laat ik 't zo zeggen. Hoe groot hoort een aardbei te zijn? En hoe groot zijn ze nu? Wat doen ze met een aardbei om 'm zo groot te krijgen? We weten dat je jezelf kunt doden met anabole steroïden. Waarom eten we dan wel aardbeien met diezelfde troep erin?"

"Langzaam maar zeker steelt zakelijk Amerika je eten en leven. Zo'n gekke koeienziekte, die komt toch niet zomaar uit de lucht vallen! Dat is de *American Dream* in de praktijk. Via *Farm Aid* proberen we mensen daarvan te doordringen. Bovendien helpen we kleine boeren met financiële problemen. Dat is geen mode meer, zoals in '85 met *Live Aid* en *Hands Across America* Wij gaan er gewoon mee door."